

Kdo jiný vám ale má o všem říct než pamětník? Tím nejvýznačnějším je Lubomír Houska, jenž coby Čelákovický byl všemu dění v Konětopech přítomen a jako válečné dítě narozené v roce 1935 si zde hrál s jinými dětmi, užíval si bezstarostné dětství až do osudného data posledních dnů války. Vše si

dochoval v paměti dodnes, protože na to nejhorší se v životě nezapomíná, stejně jako na ty nejkrásnější okamžiky. Byl mnohokrát zpovídan a jeho vzpomínky mnohokrát publikovány. Vypráví v nich o svém dětství, spolužácích a konětopských sousedech, jako by se to vše stalo včera, a je znát určitý vztah k místu, kam se rád vrací. Verzí vzpomínek malého kluka, který mezitím vyrostl a zestárl, je vícero, a já z nich vybírám tuto:

Sedmého května přšelo. S Mirkem Zadražilem, Milanem Jindrou a Václavem Svobodou, našimi sousedy, jsme stavěli přehradu na vydlážděné ulici mezi Zadražilovou hruškou a Jindrovým jasanem. Oba stromy tam dodnes stojí. K Čechelicím jel po hlavní silnici autobus s německými vojáky. Odpoledne se vracel. Na střechách měli kulomety. Za okamžik začala střelba.

Utíkali jsme se schovat k Jindrovým. Boj mezi partyzány a Němci začal. Střelba ustávala, jednotlivé výstřely se slévaly. Následovaly kulomety, pak ohlušující rána. Do domu vběhl člověk, který chtěl obvázat ruku. Od něho se paní Jindrová dozvěděla, že několik Němců bylo zastřeleno na poli za Čurdovým statkem, kde je také obvaziště. Hořela stodola a jeden dům.

S příchodem večera vše utichlo, poslouchali jsme Prahu volající o pomoc a modlili se za brzký konec války. Za soumraku přijel na kole z Mělníka můj strýc. Rozmlouval se sousedy. U Holečkova domu, proti obecní studni, na cestě do Čechelic ležel na nosítkách zastřelený Ladislav Čermák z Přívor. Přijel na pomoc Konětopům...

V noci nás budili sousedi, do Konětop přicházela posila Němců. Babička odmítla odejít z vesnice, dědovi je už 75 roků. Usnul jsem...

Znovu nás budili, ale tentokrát německý voják. Tři vojáci stáli v kuchyni, v ruce zbraně. Dotazovali se babičky, kde jsou partyzáni. Nahlíželi do sklepa, kam babička uschovala jídlo a peřiny. Když odešli, hořelo už několik domů. Dědu odvedli, s babičkou jsme se pokusili utéci. Ustrojili jsme se a babička mi oblékla zimník. Do kapsy jsem si dal Staroboleslavskou Pannu Marii - obrázek od mé maminky. Minuli jsme domy Zadražilů, Jindrů, Holečkův, Kotrčův, Hradeckých a Langmajerův a v místě na rozcestí, kde bubnoval strážník Hruža, nás zastavila německá hlídka. Na poli za Somolovými směrem k vile ředitele Komedy a domu Toničky Langmajerové bylo přikrčeno asi 30 vojáků v maskovaných celtách. Vrátili nás...

Šli jsme domů. Hořela stodola Pochobradských, domy pana Vinše, Svobody, ten; kde jsem potkal Rusa Ivana a dům Brůžkův. Naproti pak sklad obchodníka Říhy. Hasili jsme s babičkou náš přístavek řezárny močůvkou. Bylo světlo jako ve dne. Z okna kuchyně jsem viděl, jak vojáci zapálili protější dum rodiny Doudělovy. Pokoušeli jsme se ho s babičkou hasit. Pomáhal nám pan Kábela, otec pak Zadražilové, také jeden z těch, kteří museli opustit pohraničí v roce 1938.

Po vesnici pobíhala volně zvířata, viděl jsem prasata, slepice, husy. Nad Pochobradských stodolou vzplálo za letu par holubů.

Začala hořet garáž u Jindrů. Byla vystavena záru od stodoly. Nosil jsem panu Kábelovi vodu od Zadražilů a ten ji stříkal na štít garáže. Při další cestě jsem byl zastaven hlídkou Němců. Asi deset vojáků šlo ulicí v přilbách, se samopaly, pancéřovou pěstí, přes sebe měli maskovací cely. Stalo se to u javorů pana Jindry a Zadražilovy hrušky, tam, kde jsme včera stavěli přehradu. Pan Kábele vysvětluje německy, že v obci nejsou předsunuté hlídky postupujících Rusů, a tak Němci odjeli...

Chodil jsem po vesnici. Hořel Holečkův dům spolužačky Laděny, Slezákův dům už byl vyhořelý, stály jen zdi. Dům Václava Holečka proti panu Stránskému se pokoušeli hasit. Potkal jsem Otu Šrámka, který se vracel do vesnice. U obecní váhy, u sloupu elektrického vedení domu pana Horyny, ležel zastřelený František Svoboda. Přes ruku měl kabát.

Vyhořel Zemanův statek u zvoničky, ze shořelého domu Studeneckých dobývali ze sklepa hejcukem na brambory rodinu s malým dítětem. Dřevěný dům lehl popelem. Shořela panská stodola, hořel dům Holečkův za školou, shořel dům Polívkův, dům mého spolužáka Zalabáka, Curdova stodola. Byl vypálen dům kováře Svobody, uprostřed vesnice šlehaly plameny z domu Špitálských a Pochobradských.

Dědeček stále nebyl doma. Babičku odvezli do Sudova Hlavna, kde starým lidem poskytovali pomoc. Chodil jsem po vesnici... a prosil, aby mi někdo podojil naší stračenu. Bučela, asi jí to bolelo, nebo mela hlad. Mléko jsem pak dal do všech hrnců, co jích v domě bylo, a uložil do sklepa.

Potkával jsem lidi, kteří se vraceli. Několik jích tvrdilo, že když hořela vesnice, bylo v okolí takové světlo, že i na vrchu Cecemín lezli příkrčení v příkopu nebo křovím, aby je nebylo vidět. Chyběl náš soused pan Kotrč, kterého později našli mrtvého v lese.